

ЯК ПЕРЕЖИТИ ЗИМУ З КОТОМ

LIFE IS
BETTER WITH

COFFEE
& CATS

ANDOR

К-53

К-53

© Видавництво « Andor »
Збірка казок « Як пережити зиму з котом»
Автори : Надєїна А. А.;
Дизайнер: Надєїна А.А.
Редактор: Надєїна А.А.

ISBN 978-617-3616-84-2

2020

Ця книга присвячена нашим найкращим друзям - пухнастим братам меншим.

Тільки вони знають тебе на 100%, бо бачили як ти плачеш, ховались у шафі коли ти стрибаєш від радощів, чули всі історії з першого побачення, але нікому не скажуть про те, як увісні ти пускаєш слину на подушку.

І хто ж, як не вони, допоможе впоратися з зимовою хандрою?

Отож бери свого Пушка в ліжко та насолоджуйся цікавими історіями з життя його товаришів.

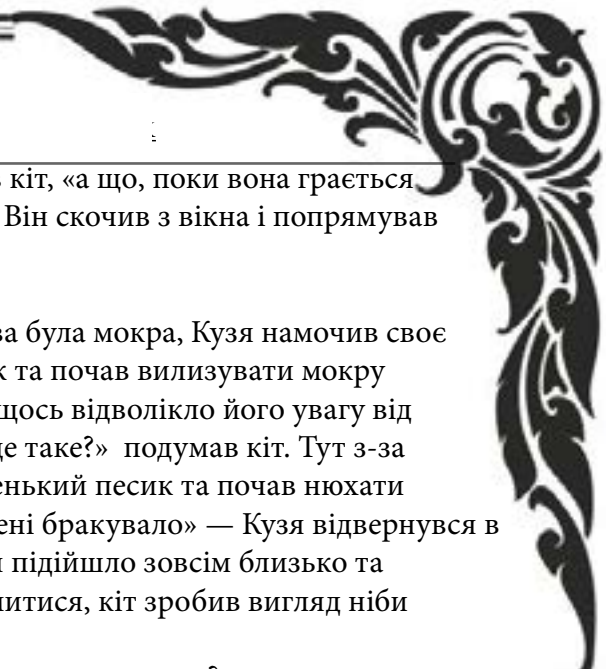
ПРИГОДИ БІЛОГО КОТА

На краю мальовничого села, в чепурній хатинці жила маленька дівчинка на ім'я Кіра. Вона дуже любила гуляти на лісовій галявині невеличкого лісочка, який знаходився поруч із селом. На свої прогулянки вона завжди брала улюблені ляльки та великого білого кота. Кіт був пухнастий, увесь білий, лише на спині ближче до хвоста, три чорні круглі плями. Звали кота Кузя, він завжди ходив за Кірою, ніби прив'язаний, куди йде Кіра туди і Кузя. Кузю дівчинка знайшла в бур'яні, мабуть його там хтось покинув, він сидів там самотній та беззахисний і весь час нявчав. Кіра принесла його додому, нагодувала молочком, кіт вдоволе-но мурчав и ластився до дівчинки. З тих пір і почалася їхня дружба.

Ось і цього дня Кіра зі своїми ляльками та котом збиралися піти на галявину погратися, але раптом налетіла хмара та почався дощик. Кіра засумувала, що прогулянки не буде, та раптом згадала що її запрошувала в гості подруга.

— Ти залишайся вдома, а я піду до Маші пограюся, — сказала Кіра коту, — пограємося в другій раз, там після дощику буде багато яскравих квітів, то ми назбираємо букет для мами, вона ж дуже любить лісові квіти.

Кіт уважно вислухав дівчинку і поважно попрямував до її кімнати, там він вмоستився на Кіриному ліжку та зробив вигляд ніби заснув. Кіра взяла олівці та розмальовки і побігла до подруги. Кузя полежав трохи, потім сів на вікно, дощ вже закінчився, яскраво світило сонце.
«Може мені самому піти в лісок, назбирати квітів, зробити приємне для Кіри»

— замислено подував кіт, «а що, поки вона грається я швидко впораюся». Він скочив з вікна і попрямував до лісочка.

В лісі після дощу трава була мокра, Кузя намочив своє хутро, заліз на пеньок та почав вилизувати мокру шорстку, але раптом щось відволікло його увагу від важної справи. «Що це таке?» подумав кіт. Тут з-за дерева визирнув маленький песик та почав нюхати повітря. «Ще цього мені бракувало» — Кузя відвернувся в другій бік, але цуценя підійшло зовсім близько та спробувало познайомитися, кіт зробив вигляд ніби не бачить його.

— Привіт! — сказав цуцик, — ти хто?

— Я Кузя, кіт!

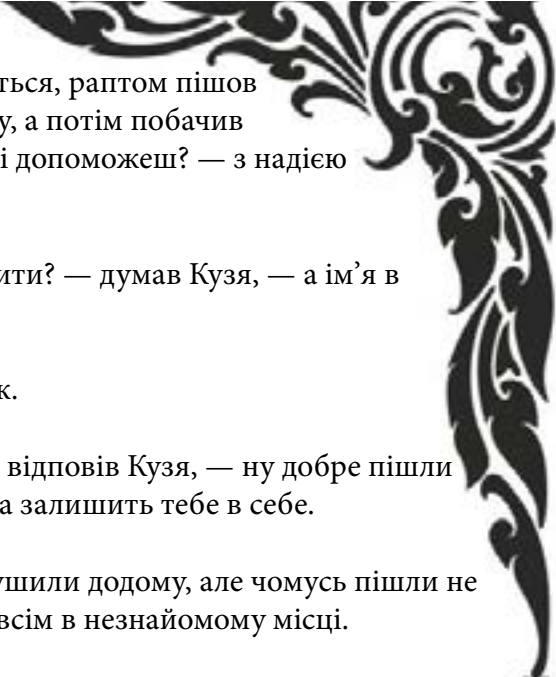
— А що ти тут поробляєш?

— Я прийшов назбирати квітів для своєї господині,
— все так же не обертаючись відповів Кузя.

— А в мене немає господині, — сумно промовив цуцик.

— Як же ти тут опинився?
— спитав Кузя, — адже ти ще зовсім маленький.

— Мене принесли сюди діти, вони гралися тут,
і я з ними грався, а потім вони пішли додому,
а мене забули.

Я чекав, що вони повернуться, раптом пішов дощ, я сховався під ялинку, а потім побачив тебе і зрадів. Може ти мені допоможеш? — з надією спитав цуцик.

— Що ж мені з тобою робити? — думав Кузя, — а ім'я в тебе є?

— Діти звали мене Дружок.

— А що мені подобається, відповів Кузя, — ну добре пішли додому, може моя дівчинка залишить тебе в себе.

Кузя із новим другом вирушили додому, але чомусь пішли не в той бік, вийшли вони зовсім в незнайомому місці.

— Куди ж ми потрапили? — злякався Кузя, — це зовсім не те місце де я живу.

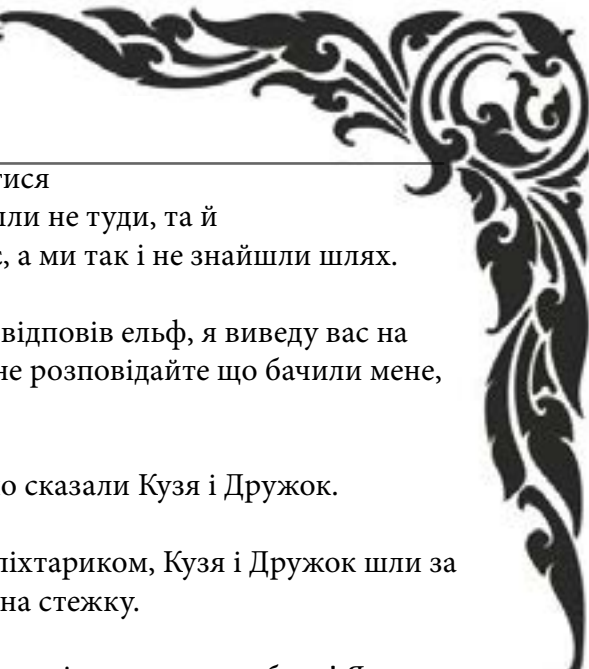
— А що ж тепер робити? — Дружок подивився на кота з надією в очах.

— Будемо шукати дорогу додому.

Довго блукали вони по лісі, та ніяк не могли знайти шлях, аж раптом побачили вони маленьку істоту з крильцями і маленьким ліхтариком.

— Ей, ти хто? — спитав Кузя пригнувшись

— Я лісовий ельф, — відповіла істота, — а що ви тут блукаєте?

— Ми хотіли повернутися додому, але мабуть пішли не туди, та й заблукали, вже вечоріє, а ми так і не знайшли шлях.

— Я вам допоможу, — відповів ельф, я виведу вас на стежку, але ви нікому не розповідайте що бачили мене, пообіцяйте!

— Обіцяємо! — дружно сказали Кузя і Дружок.

Ельф світив попереду ліхтариком, Кузя і Дружок шли за ним, невдовзі вийшли на стежку.

— Ти диви, — здивувався кіт, — ми ж тут були! Як же ми не побачили цієї стежки?

— Це з вами лісовик грався, — сказав ельф, — він водив вас по лісі, ви ходили по колу.

— Оце так! А навіщо він нас так водив?

— Він хотів з вами погратися! Але добре що ви зустріли мене, ходили б ви тут усю ніч!

— пояснив ельф. Друзі подякували елфу за допомогу і погли вже знайомою стежкою до дому. Там їх зустріла Кіра, вона дуже хвилювалася за свого улюбленця, бо коли вона повернулася від подруги, його не було вдома. Кіра шукала його скрізь, кликала, навіть хотіла розплакатися, бо думала що він пропав, аж тут побачила, як кіт біжить по стежки до неї.

- Хто це тут із тобою?
— спитала Кіра.

Дружок сів, махаючи хвостиком і дивлячись їй в очі.
Кіра погладила його по голові.

— Ну що ж підемо до хати, буду вас годувати!

Друзі подивилися один на одного і радісно пішли за своєю господинею.

НАТАЛІЯ ОЛІЙНИК 01.08.2017 17:29

КОШЕНЯТКО І ПОЖЕЖНА МАШИНА

Одного літнього ранку Кошенятко побачило високо на гілці маленьке пташенятко. Воно захотіло познайомитись з ним і підбігло ближче до дерева.

— Пташенятко! Привіт! Я тут внизу! Подивись на мене!

Але гілка була занадто високо і пташка його не почула.

— Треба спробувати залізити на гілку, — подумало кошеня.

— Цікаво, а що видно з такої висоти?

Міцно встромляючи кігті в кору дерева, воно полізло вгору.

— В мене не погано виходить. Який я вправний дереволаз, — саме до себе промовило Кошенятко.

Все вище, вище і вище піднімалося кошеня. Ось уже і потрібна гілка.

— Але ж де поділось пташенятко? — Воно озирнулось навколо. Нікого не було. — Напевно, вже полетіло.

— Який гарний краєвид! Ось, мій будинок! — показало воно лапкою. — А он ліс, де живуть мої друзі Зайчик, Вовчик і Лисичка.

— Цікаво, що це за червона будівля з великими червоними машинами? Запитаю у мами, як повернусь, — подумала Кошенятко.

Насолодившись чудовими краєвидами,
маленький дослідник вирішив, що пора
повертатись додому.

Крок, ще один крок, лапка сковзнула вниз.

— Ой, ой! — пискнуло маля, ледь втримавшись на гілці.
— Виявляється злазити долу – важко.

— Може спробувати перестрибнути з гілки на гілку, як
білка? А як не втримаюсь? Ні, краще не треба!
— подумало кошеня.

— Як мені злізти з дерева? Зараз мені б крила не завадили.
Цікаво, а як називався б кіт з крилами? Котоліт? Ні, може Кри-
локіт? — засміялось Кошенятко. — Придумав! Летюкіт!

Розважаючись з назвами крилатих котів, воно не помітило як
під дерево прийшли гратись діти. Почувши їх веселий сміх, зга-
дало, що так і не придумало, як злізти з дерева.

— Всім привіт! Ви могли б мені допомогти злізти? — занявкало
кошеня.

Тоненький писк почула дівчинка Мія. Вона подивилась
навколо, але нікого не побачила.

— Я тут, зверху на гілці!

Дівчинка підняла очі ввверх і побачила високо на дереві
маленьке кошенятко.

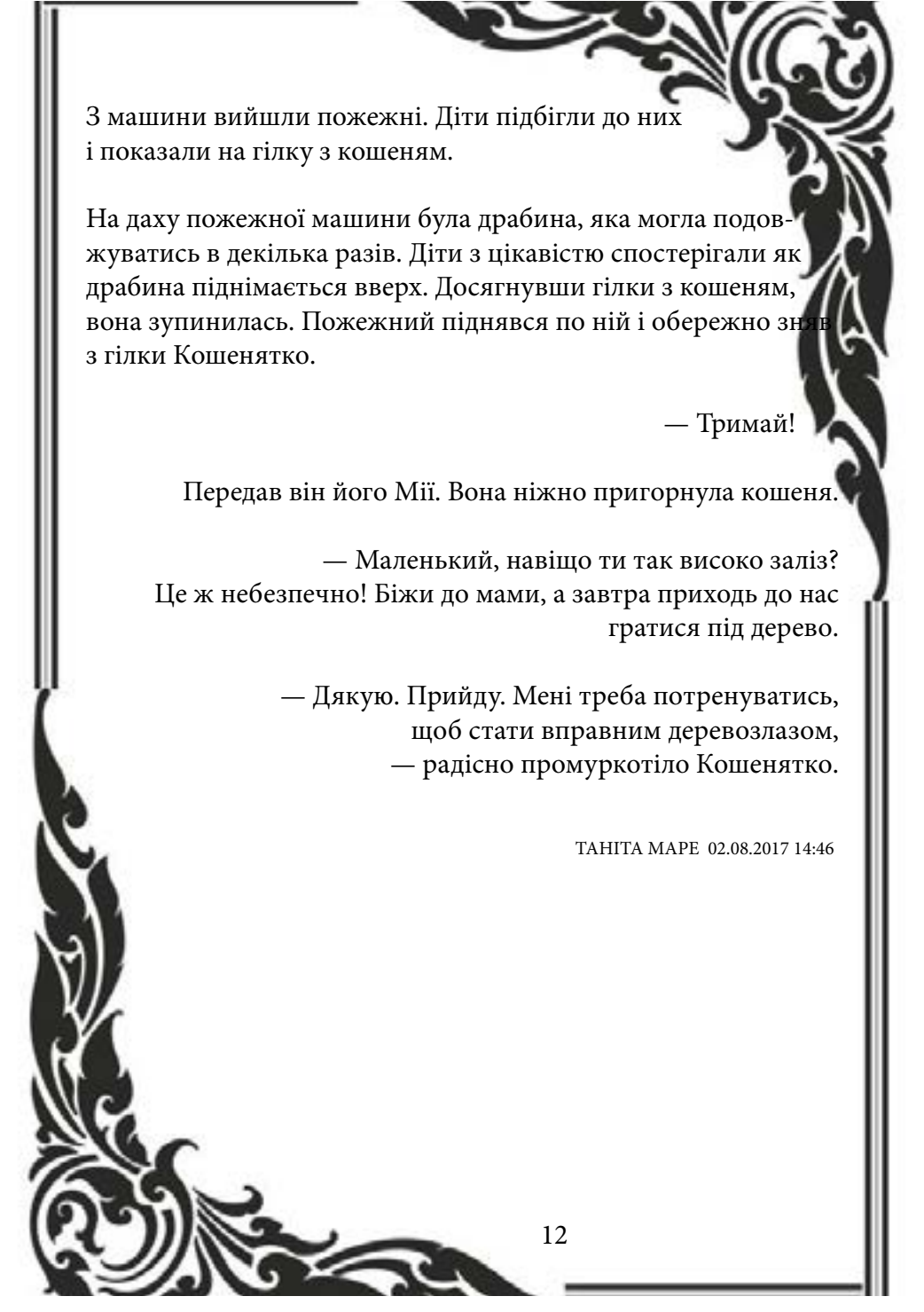
— Як ти туди потрапило? Напевно, ти не можеш злізти.
Зараз я тобі допоможу.

— Будь ласка, допоможи мені.

Діти порадившись між собою, вирішили викликати пожежно-рятувальну службу. Кошенятко зверху спостерігало за дітьми. Раптом воно почуло звук сирени.

По дорозі їхала пожежна машина, на даху кабіни мерехтіли червоний і синій вогники. Коли машина зупинилась біля дерева, кошеня здогадалось, що вона приїхала його рятувати.

З машини вийшли пожежні. Діти підбігли до них і показали на гілку з кошеням.

На даху пожежної машини була драбина, яка могла подовжуватись в декілька разів. Діти з цікавістю спостерігали як драбина піднімається вверх. Досягнувши гілки з кошеням, вона зупинилась. Пожежний піднявся по ній і обережно зняв з гілки Кошенятко.

— Тримай!

Передав він його Мії. Вона ніжно пригорнула кошеня.

— Маленький, навіщо ти так високо заліз? Це ж небезпечно! Біжи до мами, а завтра приходь до нас гратися під дерево.

— Дякую. Прийду. Мені треба потренуватись, щоб стати вправним деревозлазом,
— радісно промуркотіло Кошенятко.

ТАНІТА МАРЕ 02.08.2017 14:46

КОШЕНЯТКО

Маленьке кошенятко гралось на подвір'ї. Стрибало в травичці, бігало за власним хвостиком. Граючись зі своєю тінню, воно побачило дещо дивовижне. Щось схоже на яскраву квітку, але вміло літати.

Маленький дослідник був вражений красою цього дива і вирішив дізнатися, що воно таке?

Метелик пурхав від квітки до квітки, а кошеня весело стрибало за ним. Захопившись грою з метеликом, не помітило, як опинилось в лісі. Воно ще ніколи не було в цьому цікавому місці. Дерева здавались кременезими велетнями, а трава була високою і густою.

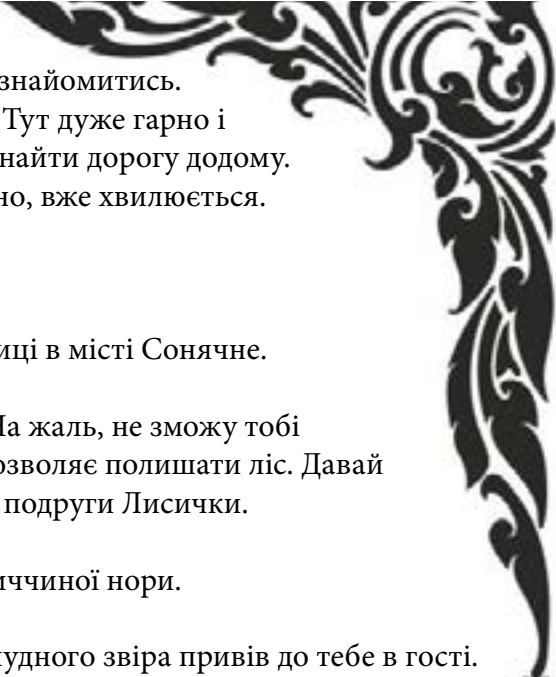
Кошенятко почувалось трішки збентеженим, бо не знало куди воно потрапило і як повернутись додому?

Мама його вчила: якщо не можеш самостійно знайти вихід з ситуації — звернись до когось за допомогою.

Кошенятко голосно нявкнуло: “Агов, є тут хтось?”
“Де я знаходжусь?”

Його нявкіт почув зайчик. Він хутенько підстрибнув до нього і відповів: “Ти в лісі”.

— Привіт. Я Зайчик — пострибайчик. А ти який звір?
Ніколи не бачив таких в нашому лісі.

— Кошенятко. Приємно познайомитись.
Я ще ніколи не бував у лісі. Тут дуже гарно і
цікаво. Але мені потрібно знайти дорогу додому.
Там мене матуся чекає, певно, вже хвилюється.

— А де ти живеш?

— Я живу на Вишневій вулиці в місті Сонячне.

— О, то ти живеш в місті. На жаль, не зможу тобі
допомогти. Мама мені не дозволяє полишати ліс. Давай
запитаємо допомоги в моєї подруги Лисички.

Вони разом побігли до лисиччиної нори.

— Лисичко! Дивись якого чудного звіра привів до тебе в гості.
Це КОШЕНЯТКО! Він заблукав в нашому лісі і не знає як по-
вернутись додому в Сонячне.

— Привіт, Кошенятко! Я ще ніколи не була там, де ти живеш.
Мама дозволяє мені гуляти тільки в лісі. Тому не зможу тобі
допомогти.

— Що ж мені робити? — розгублено промовило кошеня.

— Давайте сходимо до Вовчика, — сказала лисичка
і побігла показувати дорогу.

— Вовчику! Вовче! Знайомся, це Кошенятко. Йому треба
додому в Сонячне.

— Приємно познайомитись, — сказав Вовк. Я б з радістю
допоміг, але батьки сказали, що дітям без дорослих
заборонено виходити з лісу.

— Як же мені потрапити додому?

— запитало кошеня.

Їх розмову почув їжак, що проходив повз.

— Ходи за мною, малюче. Я відведу тебе додому. Т
и живеш на Вишневій вулиці?

— Так! — радісно пронявкало кошенятко.

— Я був у тебе вдома. Навіть пригощався з твоєї мисочки
молочком. Ходімо, матуся тебе вже чекає!

Щасливе кошеня побігло за їжаком. Біля дому його вже
чекала схвильована мама.

— Де ти було? — суворо запитала мама.

— В лісі! Там ростуть велетенські дерева, навіть трава там
височенна.

— А як же ти туди потрапив?

— Я побачив дивовижну квітку, що вміє літати, і побіг за
нею.

— За метеликом? — посміхнулась мама.

— Так! Так! А в лісі я зустрів Зайчика, Лисичку, Вовчика!
А дядько Їжак допоміг мені знайти дорогу додому.

— Мій ти дослідник, — лагідно пригорнула до себе мама
своє дитятко.

Вона подякувала Їжачку і пригостила його
смачненьким молочком.

— Кошенятко, я дуже хвилювалась, коли ти зник. Пообіцяй-
що завжди попереджатимеш мене, куди ти йдеш гратися.
Завтра давай сходимо до лісу разом і ти познайомиш мене з
новими друзями.

— Гарзд. Прекрасна ідея, мам!

ТАНІТА МАРЕ 11.06.2017 13:07

ПРИГОДИ КИЦІ БАГІРИ НА ОСТРОВІ КЛІППЕРТОН

Недільного ранку киця Багіра отримала загадковий блакитний конверт. Її серце радісно застукотіло... Це було запрошення на відпочинок до берегів Тихого океану, на загадковий острів Кліппертон. «Нарешті мої мрії здійснилися», – вигукнула вона.

Багіра заметушилася по кімнаті... В дорогу вона взяла свій купальний костюм, який персонально для киці пошила сама Ніна Кичі, шорти, футболку, солом'яний капелюшок та підводне спорядження.

Спочатку киця летіла літаком, а потім гелікоптером дісталася до острова Кліппертон, де її зустрічали – морські птахи олуші.

Киця була вражена краєвидом... Високі пальми, здавалося, впиралися в саме небо, а їх широким зеленим листям можна було закрити цілий будинок від палючого сонця. Гори, ніби виходили з океану після купання, а їх спини та п'яти наздогоняли пінні океанські хвилі..., а навкруги омріяний золотистий пісочок.

– Вітаємо кицю Багіру на нашому коралловому острові,
– мовив поважний вожак олушів Кинвіп V.

– Я зачарована красою кокосового гаю, а особливо
– вашою гостинністю – відповіла киця. Яке цікаве ім'я,
але щось воно мені нагадує.

– Наш рід дуже давній, ми далекі родичі курей.

– О! То якщо прочитати навпаки Кинвіп, то виходить Півник!

– Авжеж, ви дуже кмітлива кіцька, – посміхнувся Кинвіп V

– Прошу за мною.

Його голубі лапки попрямували в сторону гніздового містечка олушів, а за ним почимчикували всі його піддані: кури, півники та курчата.

Багірі запропонували розташуватися у найкращому двоповерховому гнізді, але їй більше до вподоби були високі пальми з їх розлогим листям.

На світанку киця почула якесь схлипування. Миттю опинившись на землі, підбігла куріпочка Олушка, яка гірко плакала.

– Що трапилося?

– Раз на рік ми відкладаємо два яйця, але народжується лише одне пташеня, інше мусимо віддавати ненажерливим крабам. Вони захопили наш острів декілька століть тому, припливши на якомусь піратському фрегаті. З того часу ми не маємо спокою, а краби стали повновласними господарями острова.

– Але ж вас так багато! І у вас такі міцні дзьоби!

– Так, але крабів ще більше. Вони злі та нещадні. Їх міцний панцир важко пробити. І поки розправляєшся з одним, інший вже зробив свою “чорну” справу. От ми і оплакуємо наперед своїх ненароджених курчаток. Вони не переможні-і-і-і – знову заридала олушка.

– Не може бути щоб не було
можливості їх перемоги.

– Я чула, що вони мають таємницю, та її ніхто
незнає... – тяжко зітхнула Олушка.

– Таємницю?! Немає жодної таємниці, якої б не
розтаємничила Багіра та її чарівний кігтик! Коли
прийдуть краби за даниною?

– Коли сонце почне омивати свої промені в океані, а
тихий голос хвиль співатиме коліскову нашому смутку.

– Мур-мяу! Не буду я кицькою Багірою, якщо не допоможу
вам!

– Облиш, Багірочко, ти краще сама стережися. Бо вони мо-
жуть бути за кожною скелею, за рифом, камінчиком.

Та киця вже її не слухала. Вона піднімалася на вершину скелі,
намуркуючи:

«лапки мої м'якенькі,

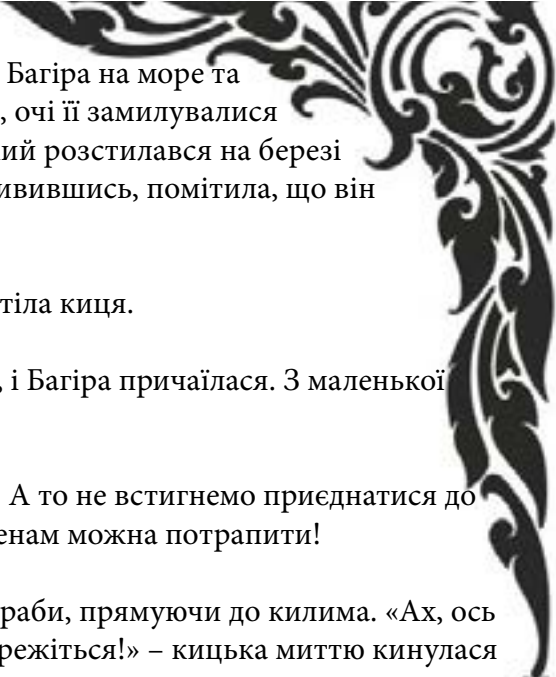
ступайте тихенько,

вушка чорненькі,

слухайте чемненько.

Тоді ми крабів переможемо.

І нашим друзям допоможемо.

Ось і вершина. Подивилась Багіра на море та не побачила жодного краба, очі її замилювалися жовтогарячим килимом, який розстилався на березі океану. Але пильніше придивившись, помітила, що він ворухиться.

– Та це ж краби! – прошепотіла киця.

Поряд загуркотів камінчик, і Багіра причаїлася. З маленької печерки пролунав шепіт:

– Швидше рухайся, Рамусе! А то не встигнемо приєднатися до інших, та ще й на обід муренам можна потрапити!

І з печери посувалися два краби, прямуючи до килима. «Ах, ось яка ваша таємниця! Ну, стережіться!» – кицька миттю кинулася до олушів.

– Хто такі мурени? – захекано запитала.

– Це риби – страховиська, які живуть на дні океану в печерах, але часом виринають за здобиччю.

– Ось вони мені і потрібні. Подайте моє підводне спорядження. Та мерщій. Скоро вечір.

Митю Багіра натягла пірнальний костюм, ласти, акваланг. Олуші віднесли її подалі від берега. І Багіра вперше (не враховуючи її розваг з хвильками) пірнула в води Тихого океану.

Спочатку вона дуже перелякалася. Але згодом звикла і навіть на мить, зачарована красою підводного царства, забула, що їй потрібно розшукати риб-чудовиськ. Та побачивши зграю жовтих рибок-султанів, усе пригадала. За допомогою свого чарівного кігтика вона запитала їх, як знайти мурен.

Ті спочатку не захотіли їй допомогти, Але дізнавшись, що вона є родичкою самої Сеймур, незважаючи на свій страх, відправили її до жаклих печер.

Мурени не примусили себе довго чекати. Їх зміїні голови повисувалися зі своїх боків. Та Багіра заспокоїла їх. Розповіла про біду олушів, пообіцявши за допомогу можливість поласувати крабами.

Сонечко вже сідало в океан. А краби наближалися за здобиччю. Бідні птахи вже втратили надію на порятунок, коли з океану на спині мурени-отаманші випірнула кицька Багіра, а за ними зграя мурен. Розбійників – крабів охопив жах. У паніці вони кинулися хто куди, та не розгубилися мурени. Вони швиденько розправилися з крабами.

Так Багіра допомогла птахам позбутися ворогів, а муренам наласуватися досхочу.

Решту відпустки вона провела у колі вдячних друзів та їх маленьких курчаток-олушків, насолоджуючись співами океану...

АНЖЕЛІКА КОНСЬКА 28.12.2015 18:49

ЯК КИЦЯ БАГІРА ПОМИРИЛА РОКСОЛАНУ З ЇЇ ІГРАШКАМИ

На зеленій вулиці, у великому будинку жила гарненька маленька дівчинка. Звали її Роксоланочка. Вона любила квіти, книжки, свою кицю Багіру. Роксоланочка була доброю дівчинкою, але не дуже дбала про свої іграшки. Дуже швидко вони їй набридали, і вона забувала про них.

Якось на день народження хресна подарувала їй гарну ляльку, яка вміла голосно казати «ма-ма».

– Ой, люба Хресна, це найгарніший подарунок, про який можна було тільки мріяти! Я назву її Яринкою. Багірочко, тобі подобається моя лялька?

– Мур-мяу, звичайно ж,
– відповіла Багіра. – А де подівся твій зайчик

Пухнастик?

– Ай, ну його! Мені не потрібно жодної іграшки, окрім ляльки Яринки.

І почала бавитися лялькою Яринкою поки не розірвалося на ній чудове рожеве платтячко, забруднилося личко, розпатлалося волосся.

Одного ранку прокинулася Роксолана, поглянула на ляльку і не впізнала.

– Фу, яка ти негарна. Не хочу я з такою бавитися! – та пішла гуляти.

Заплакала гірко лялька покинута в кутку: – Хіба ж я в цьому вина?

Та Роксолана її вже не чула. Вона веселилася на дворі з дівчатами. Та раптом, коли бігла, зачепилася за кущик і розірвала своє плаття, ще й у калюжу впала – забруднила руки й личко.

Посміялися над нею дівчатка. Та пішли з двору. Заплакала Роксолана від образи та болю.

Підійшла до неї кицька Багіра.

– А ну, Роксоланочко, ходімо до дзеркала! Подивися на себе, яка ти замазуро!

– Ой! Невже це я? Це якась бруднуля! – вигукнула Роксолана. Киця Багіра продовжувала:

– Бачиш, як образливо коли тебе зневажають, а чим завинила перед тобою лялька Яринка, інші твої іграшки які ти забруднила та закинула?

І тоді зрозуміла все Роксолана, кинулася до своїх іграшок, та жодної з них не знайшла.

А сталося от що. Розгнівалися на Роксоланочку іграшки. Однієї казкової ночі зібралися вони разом і вирішили піти геть від своєї маленької господині. Дуже довго просила кицька Багіра іграшок не робити цього, ледве вмовила. Послухали вони Багіру та все ж таки прийняли рішення провчити дівчинку. Заховалися від неї на горищі.

Довго шукала їх Роксолана,
Та так і не знайшла. Сіла та гірко заплакала.

– Не плач, я знаю, де твої іграшки – сказала Багіра
— треба шукати їх на горищі.

– Я більше ніколи їх не зможу побачити, адже я дуже
боюся горища! Там темно та страшно! – ще дужче
заридала дівчинка.

Шкода стало киці Багірі Роксолану. Взяла її своєю
м'якенькою лапкою за руку

– Я буду поряд, не бійся!- сказала киця – та рушили на
горище вдвох. Дивляться, у кутку лежать іграшки. Роксолана
кинулась до них, аж тут виповз чорний павук. Та не зляка-
лась кицька Багіра: настовбурчила шерсть, випустила кігті і
втік павук. Забрала Роксолана свої іграшки з горища, помила,
зачесала, попраала та випрасувала одяг.

– Яка я тобі вдячна, Багірочко, скільки в мене гарних іграшок!

– Та які вони стали охайні!

– Тобі, рятівнице, ось смачненька сметанка та гарний
рожевий бантик, щоб і ти була гарна.

Роксолана зрозуміла свою помилку та виправила.

А як живеться вашим іграшкам?

АНЖЕЛІКА КОНСЬКА 27.12.2015 21:09

ТРИ БРАТИ І КИЦЬКА

Жили колись на світі чоловік та жінка. Вони мали трьох синів — Іванка, Штефанка й Романка. Коли сини підросли, чоловік сказав жінці:

— Ану, спечи паляницю Йванкові. Най іде у світ може, десь знайде свою долю.

Жінка спекла паляницю, поклала хлопцеві в торбинку і сказала:

— Щасливої дороги, синку! Йди у світ, але не будь там довго. Знайди хоч трошки гаразду й вертайся додому, бо нам сумно без тебе.

— Добре, мамо, я скоро вернуся.

Пішов Іванко. Йшов день, два, три. На четвертий день дуже замучився. Сів собі на камінь, витягнув із торби паляницю й почав їсти. Звідкись прийшла до нього біла кицька.

— Няв-няв-няв...

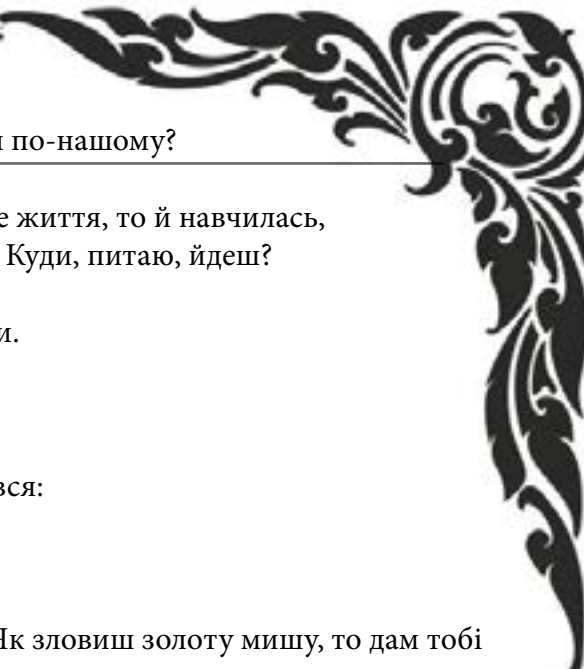
— Чого тобі, кіточко? — спитав.— їсти захотіла?

— Няв-няв-няв...

— На, мені не жаль паляниці. Диви, яку велику спекла мамка.

Кицька з'їла шматок паляниці й питає Іванка?

— Куди йдеш, легіню?

Парубок здивувався:

— Де це ти навчилася по-нашому?

— Живу між вами все життя, то й навчилась,
— відповіла кицька. — Куди, питаю, йдеш?

— Іду служби шукати.

— Служи у мене.

Іванко знову витріщився:

— Яка в тебе робота?

— А мишей ловити! Як зловиш золоту мишу, то дам тобі великий подарунок.

— Така робота не для мене, Я вмю орати, сіяти, молотити. Якби в селі дізналися, що я в кицьки наймався ловити мишей, то ні одна дівчина не вийшла б за мене.

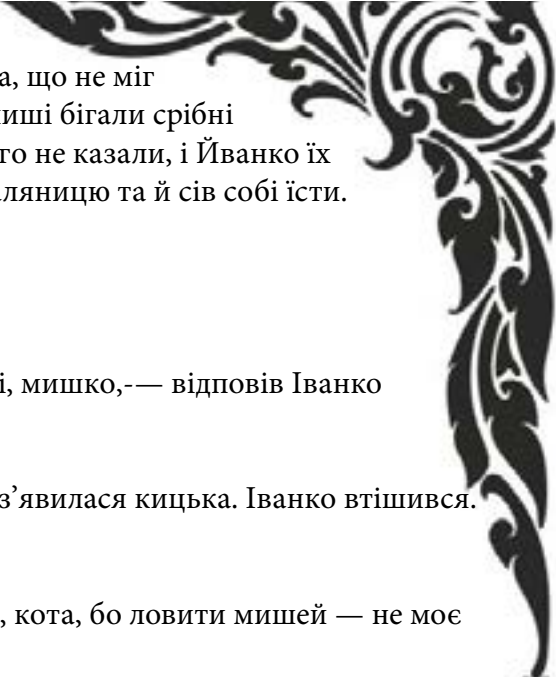
— Послужи мені хоч трошки, Йванку,— умовляла кицька.

І хлопець дав згоду:

— Коли так файно просиш, то най буде.
Кицька повела Йванка до великого палацу. Брама відчинилася, і він увійшов на широке подвір'я. Брама з аперлася за ним, а кицька — шусть, сховалася в дучку.

Іванко бачить, що палац — із самого золота і срібла.

А довкола зелена травичка, косиці розквітли.

Раптом, перед ним стала золота миша, така блискуча, що не міг дивитися на неї. Довкола миші бігали срібні мишенята. Вони йому нічого не казали, і Йванко їх не чіпав. Дістав із торби паляницю та й сів собі їсти. Золота миша озвалася:

— А я теж голодна.

— Мені не жаль паляниці, мишко,— відповів Іванко і кинув їй шматок.

Минула ніч. Ранком знову з'явилася кицька. Іванко втішився. Сказав:

— Шукай собі, газдинько, кота, бо ловити мишей — не мое ремесло.

— Послужи ще одну ніч,— просила його кицька.

— Не можу, бо вже з'їв усю паляницю. Треба вертатися додому.

Кицька насипала йому до торби срібла й сказала:

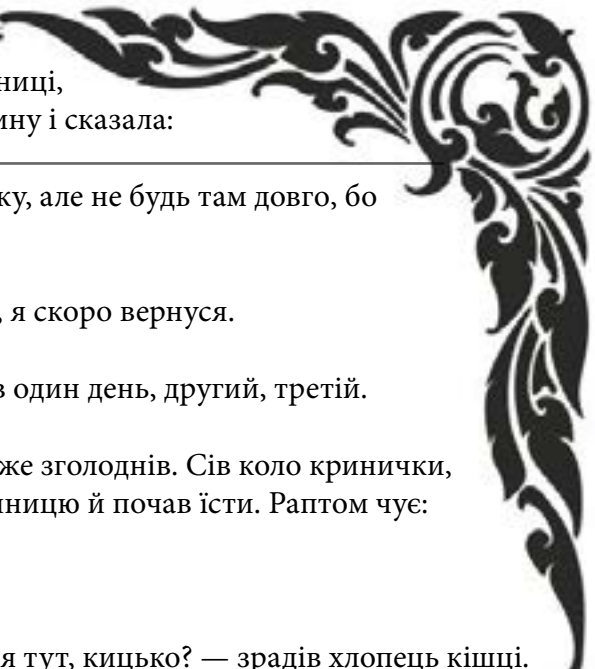
— Нікому не кажи ні слова, що ти видів.

— Добре, кицько, не скажу,

Іванко вернувся додому.

Того самого дня, коли він вернувся, чоловік сказав жінці:

— Спечи дві паляниці, і най Штефанко йде у світ шукати гараздів.

Жінка спекла дві паляниці,
поклала синові в торбину і сказала:

— Іди у світ, Штефанку, але не будь там довго, бо нам сумно без тебе.

— Не журіться, мамо, я скоро вернуся.

Штефанко пішов. Ішов один день, другий, третій.

У дорозі змучився і дуже зголоднів. Сів коло кринички, витягнув із торби паляницю й почав їсти. Раптом чує:

— Няв-няв-няв...

— А ти звідки взялася тут, кицько? — зрадів хлопець кішці. Що, сапаеш у полі і їсти захотіла? Мені не шкода паляниці. На, трохи поїж.

Кицька з'їла кавалок його паляниці й спитала!

— Куди йдеш, легіню?

— Йду у світ шукати служби.

— То наймися в мене.

— А що робити в тебе? — здивувався хлопець.

— Будеш мишей ловити.

— Е, ні, це мені не пасує.

— Ти послужи у мене хоч дві ночі. Я заплачу.

— Дві ночі можу послужити.

Кицька наказала, щоб він зловив їй золоту мишу, і повела Штефанка до великого палацу. Брама відчинилася, а потім заперлася. Кицька ніби здиміла — пропала.

Штефанко ходить по двору, щипає паляницю. Коли дивиться — а перед ним золота миша зі своїми срібними мишенятами.

— Дай мені кавальчик паляниці,— попросила мишка.

— Мені не шкода паляниці, але так блищиш, аж очі болять. Ти з чистого золота?

— Із чистого, Штефанку.

— Ти, відай, дуже дорога.

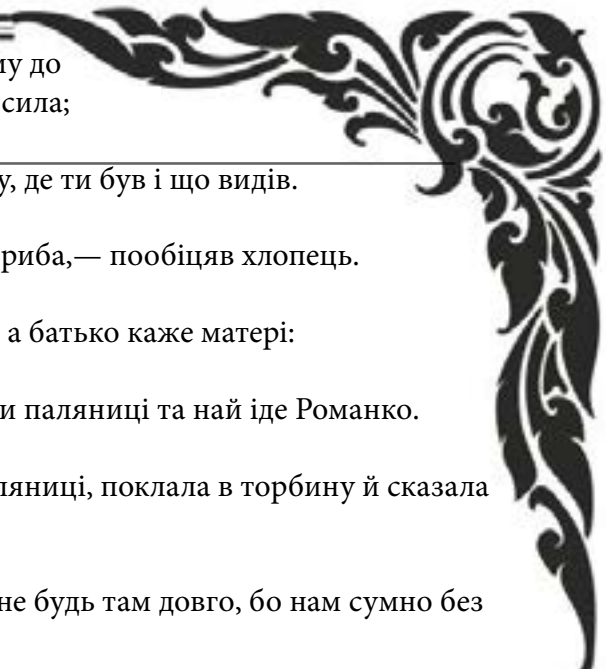
— Дуже, легішо,— відповіла мишка.

Минув ще один день. Штефанко поділився із золотою мишкою й другою паляницею.

Прийшла біла кицька:

— Няв-няв-няв... Ти зловив мені золоту мишу?

— Ні, мишей ловити — не моє ремесло. Це ти можеш зробити сама. Відчини браму, піду додому.

Кицька насипала йому до торби срібла й попросила;

— Не говори нікому, де ти був і що видів.

— Буду мовчати як риба,— пообіцяв хлопець.

Вернувся він додому, а батько каже матері:

— Спечи, жінко, три паляниці та най іде Романко.

Жінка спекла три паляниці, поклала в торбину й сказала наймолодшому:

— Іди, Романку, та не будь там довго, бо нам сумно без тебе.

— Не гризіться, мамо,— відповів їй син і подався у світ.

Ішов день, другий, третій. Четвертого дня вийшов на широке поле і сів коло криниці. Витягнув паляницю й почав їсти. Раптом звідкись прийшла біла кицька.

— Няв-ияв-няв!..

— Чого тобі, Кицько? Захотіла їсти? На, мені не шкода паляниці,— відламав кавалок і дав кіточці.

Вона поїла і спитала:

— Куди йдеш, Романку?

У світ.

— Чого?

— Шукати служби.

— Наймись у мене.

— Та що в тебе робити?

— Якщо мені зловиш золоту мишу — живою або мертвою, — то я тобі віддячу.

Хлопець почухав потилицю:

— Хоч мишей ловити — не моє ремесло, але два-три дні зможу послужити.

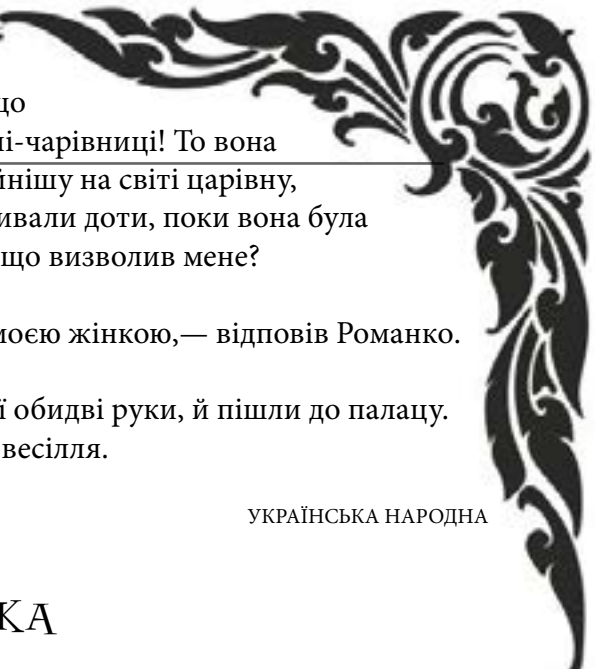
Романко поклав у пазуху камінь і пішов за кицькою, яка повила його до великого палацу. Брама відчинилася, увійшли на подвір'я. Кицька несподівано зникла. Там, де вона стояла, ніби з-під землі вийшла золота мишка із своїми срібними мишенятами. Романко спочатку дивився на ту мишу й нічого не сказав, а відтак розсердився:

— Якого ти дідька ходиш довкола мене?

— Ходжу, бо я тебе не боюся, — відповіла мишка.

Хлопець дістав камінь з пазухи. Прицілився й потрафив миші в саму голову. Та підскочила, упала і більше не встала. І дивно, миша зникла, а на її місці з'явилася дівчина — така файна, як квітка. Вона сказала:

— Дякую, Романку, що
врятував мене від миші-чарівниці! То вона
обернула мене, найфайнішу на світі царівну,
в білу кицьку. Чари тривали доти, поки вона була
жива. Що хочеш за те, що визволив мене?

— Хочу, абись стала моєю жінкою,— відповів Романко.

Дівчина дала йому свої обидві руки, й пішли до палацу.
Там і справили велике весілля.

УКРАЇНЬСЬКА НАРОДНА

ЛІНІВА КІШКА

Один хлопець одружився на дівчині заможній, та
недбайливій, але пообіцяв, що ніколи її бити не буде.

Молода дружина жодної роботи не робила, а тільки й знала
що плентатись від хати до хати, плітки розпускати і робити
негожі справи.

Але чоловік її жодного разу не вдарив.

А тільки одного разу вранці, йдучи на роботу,
наказав кішці:

– Наказую тобі, кішко, поки мене вдома не буде, всі
справи в домі зробити.

В хаті чисто прибери, обід до полудня звари та веретено пряжі напряди, а коли не зробиш все чин чином, то, як повернусь додому, так тебе відлупцюю, що довго пам'ятатимеш.

Кицька дрімала на пічці і на мову господаря й вухом не повела. А господиня подумала: «Не інакше як з глузду з'їхав мій благовірний».

Та й каже чоловікові:

– Чоловіче мій любий, що ж ти це кішці наказуєш? Їй же з такою роботою не впоратись!

– Впоратись їй, чи ні – мені все одно, жіночко люба, – відповідає їй чоловік. – Бо ж, крім кицьки, більше нікому наказувати. А от якщо вона мої накази не виконає, тоді й побачиш, так відлупцюю – вік пам'ятатиме!

На тому й вирушив чоловік у поле. А господиня давай кицьку вмовляти:

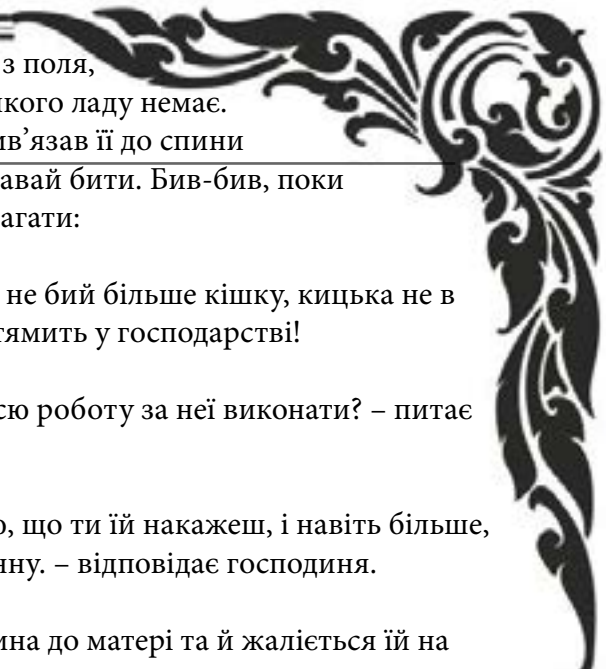
– Працюй, кицю, бо господар тебе поб'є!

Але кицька й не думає ділом займатись. Пішла господиня по чужих обійстях гуляти, вернулась додому, аж дивиться – кішка собі дрімає, на пічці вже й вогонь згас.

Знов каже вона кішці:

– Розпали вогонь, кицю, та ділом займись, а то будеш сьогодні битою!

Але кішка й не думає за роботу братись.

Повернувся господар з поля,
аж бачить – в домі ніякого ладу немає.
Схопив він кішку, прив'язав її до спини
молододі дружини та давай бити. Бив-бив, поки
дружина не почала благати:

– Змилуйся, чоловіче, не бий більше кішку, кицька не в
инна, адже нічого не тямить у господарстві!

– Ну то як, обіцяєш всю роботу за неї виконати? – питає
чоловік.

– Виконаю, все зроблю, що ти їй накажеш, і навіть більше,
тільки не бий її, невинну. – відповідає господиня.

Побігла молода дружина до матері та й жаліється їй на
чоловіка, каже:

– Обіцяла я, що замість кішки всю роботу зроблю, тільки б
чоловік її пожалів, не бив у мене на спині.

А батько теж свої п'ять копійок докинув:

– Якщо обіцяла – виконуй! А то буде кішка й завтра бита!

З тим і відправив батько доньку назад до чоловіка.

Наступного дня чоловік знову наказує кішці, які справи
за день їй треба зробити. Та тільки кішка знову
ледарювала. Знову прив'язав її господар до спини
дружини і давай бити ні за що ні про що.

Знову прибігла молода дружина
додому жалітись, та батько вигнав її геть
– ледве втекла з рідного дому.

І на третій ранок дає господар кішці наказ. Кицька з переляку навіть до кінця не дослухала. Боятись боїтсья, але ж і далі не працює. Та тільки тепер замість неї вже всі справи молода господиня переробила. Цього разу нічого не забула, що обіцяла виконати: вогонь у печі розвела, води із криниці принесла, обід зварила, хату підмела. Всю необхідну роботу в домі зробила. Дуже їй вже шкода було бідну кицьку: чоловік кицьку б'є, кішка від болю кігті у спину господині запускає. Та й того шкода, що батіг двохвостий не тільки по кішці проходитьсья, а і їй, молодій, по спині влучає.

Повернувся господар додому, а в домі – повнісінький лад! От і говорить господар, примовляє:

– Не бійсья, кицю, сьогодні я тебе не чіпатиму!

Господиня на radoщах і стіл накрила, страви свої виставила,
сидять вони із чоловіком, п'ють, наїдаються.

З тих пір щодня так повелось: і кішку більше не били, і з
молодиці така роботяща господиня вийшла, всім на диво!

ДЮЛА ІЙЄШ 02.07.2012 13:12

ЯК МИ ДРЕСИРУВАЛИ МУРЧИКА

Я давно вже мріяв про собаку. Про такого собі величезного дога або німецьку вівчарку, як у Юрка. Думав, як дресируватиму її, і вона вмітиме все на світі. Гавкати по команді чи танцювати.

А от моя мама собак не дуже любила, хоч якби я її не вмовляв. І одного разу несподівано для всіх вона принесла додому кошенятко. Воно мені не дуже сподобалося – худе, маленьке і кволе. Зовсім нічого не розуміє і тільки їсти просить! Що з нього виросте?

Та за кошеня вступились мама з Оксанкою, моєю молодшою сестрою. Ото тобі жінки! І тато, забувши про чоловічу солідарність, теж їх підтримав. Довелося його залишити!

Назвали ми кошеня Мурчиком, і зажили усі разом.

Спочатку Мурчик усього лякався, нявчав і ховався від усіх. А потім звук потихеньку і почав бешкетувати. Я й не думав, що він такий веселий!

Мурчик дуже любив стрибати на підвіконня, скидати звідти всі мамині горщики з квітами, потім дертися по шторі до самісінької стелі, а звідти стрибати на шафу, і дивитись, як мама все прибирає і лається.

Кумедний то він кумедний, але ж не собака! І чому котів взагалі можна навчити?

Якось забіг до мене Юрко, і стали ми з ним радитись стосовно Мурчика.

– Навчимо його нявчати по команді! – сказав Юрко.

– Мурчик, голос!

Та Мурчик тільки кліпав своїми оченятами і нічогосінько не розумів.

– Мурчик, дай лапу! Мурчик, апорт! Мурчик, фас!

– не вгамовувався Юрко.

– Мурчик – кіт! – засміялась Оксанка. – Нічого у вас не вийде!

Стали ми гадати, чому ж такому простому можна навчити Мурчика. В мене аж мозок ледь не закипів від такої кількості думок.

– Я придумав! – закричав Юрко. – Що у вас дома є такого смачнющого?

– Тато печива вчора купив з кокосовою крихтою, – відповів я, – а що?

– Не підходить! – відмахнувся Юрко і сам побіг на кухню до холодильника. – О, варена ковбаса! Це добре!

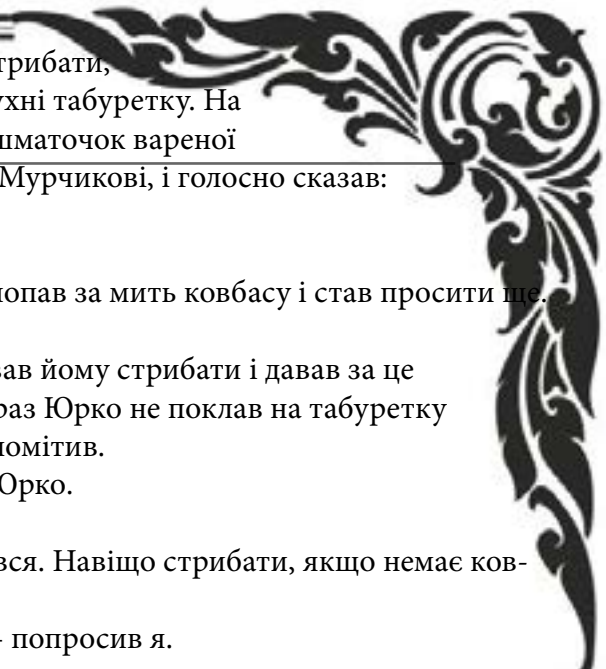
Він схопив палку вареної ковбаси і став розмахувати нею перед носом Мурчика, наче якоюсь шпагою.

Мурчик аж застрибав від щастя, побачивши ковбасу.

– О, як смачна ковбаса! – кричав Юрко. – Еге ж, Костику?

– Так! – підхопив я. – Смачна-пресмачна! Ням-ням!

І ми з Юрком почали стрибати з цією ковбасою по всій квартирі. Мурчик, як навіжений, бігав за нами.

Потім нам набридло стрибати,
і Юрко притягнув з кухні табуретку. На
табуретку він поклав шматочок вареної
ковбаси, показавши її Мурчикові, і голосно сказав:
– Стрибай!

І Мурчик стрибнув! Злопав за мить ковбасу і став просити ще.

Юрко ще двічі наказував йому стрибати і давав за це
ковбаси. Але в третій раз Юрко не поклав на табуретку
ковбаси, і Мурчик це помітив.
– Стрибай! – наказав Юрко.

Мурчик дуже здивувався. Навіщо стрибати, якщо немає ков-
баси?
– Стрибай, Мурчику, – попросив я.

Та Мурчик не захотів стрибати, доки не побачив, що Юрко
поклав на табуретку ковбасу.

Так повторювалося кілька разів, поки не закінчилась ковбаса.
От невдача!

- У нас ще котлети є! – раптом згадав я. – Він ще в нас
пострибає!
- Ні, треба навчити його чомусь новому, – сказав Юрко,
– мені ці стрибки набридли!
– Прикидатися мертвим?
– Точно! – погодився Юрко.

Мурчик не хотів прикидатися мертвим. Він дряпався,
нявчав і відмовлявся лежати на підлозі. Тільки, коли
отримав котлету, трохи заспокоївся.
Почав облизуватися.

Потім він потроху звик, що якщо трохи полежить на підлозі, то отримає котлету, і тому не дуже опирався. Після четвертої котлети Мурчик чомусь гикнув і закрив очі.

- Що це з ним? – перелякався Юрко.
- Наївся! – відповів я, дивлячись на щасливого Мурчика.
- От лихо, – сказав Юрко, – і що нам тепер з ним робити?
- Чекати, коли він знов зголодніє, – пояснив я.
- І коли ж це буде?
- Завтра. А, може, і післязавтра. Стільки він ще ніколи не їв.

Юрко трохи похнюпився. Без Мурчика стало нудно. Та ми недовго сумували, і побігли собі на двір грати у футбол.

А Мурчик ще два дні так і пролежав. І чого ото було так наїдатися?

НАДЯ РИБАЛЬЧЕНКО 29.01.2012 12:39

ТАЄМНИЦЯ ДРУЖБИ

Хоча Сірко і Мурчик жили в одному селі й на одній вулиці, бачилися щодня, проте знайомитися і ставати друзями не хотіли. Вони добре знали про неприязнь один до одного, якою ще жили їхні батьки, діди, прадіди. Тож і самі з малих літ вирішили залишатися ворогами. Коли мимоволі зустрічалися, то холодно дивилися один на одного, показували свої зуби, шипіли, а потім розбігалися. Так тривало впродовж багатьох років, аж поки обоє не постаріли. Й коли це сталося, першим за наказом свого господаря пішов з обійстя Сірко, а за тиждень Мурчик від свого почув: «Ти мені більше не потрібний».

Зустрілися Сірко та Мурчик на лісовій галявині. Сірко лежав і дивився, як літають і сідають на квіти метелики і бджоли, плывуть небом хмарки. Спочатку Мурчик боявся підходити до Сірка, однак переборовши страх, усе-таки підійшов. Сірко хоч і не любив Мурчика, побачивши його сміливість, погодився вислухати. А Мурчик тільки сівши поруч, одразу замуркотів.

– Оце все, що хочеш мені сказати? – поцікавився Сірко.

– Все! – відповів Мурчик і притулився до нього.

Отак і сиділи разом, слухали спів птахів, вдихали аромати літа. Старі образи минулого виявилися недоречними та непотрібними, аби згадувати їх і перераховувати. Сіркові і Мурчику хотілося забути все, що було поміж ними протягом довгих років.

Вони не залишали один одного ні на хвилину, постійно й усюди знаходилися разом. Коли Мурчик опинявся у небезпеці, його рятував Сірко, а коли Сірко – Мурчик.

Отак і жили.

Інкולי проходячи неподалік села, біля обійсть господарів із якими жили, їм дуже хотілося повернутися до них знову, почути від них, як це було раніше, слова сповнені любові, лагідності. Проте...

Ні Сірко, ні Мурчик не ображалися на них, бо розуміли: вони їм більше не потрібні.

– Якби нам із тобою Мурчику, – якось сказав, замріявшись Сірко, – можна було врятувати їх від небезпеки, чи, хоча б допомогти. Вони неодмінно дозволили б нам повернутися.

Дні збігали, але надія на повернення з холодною й дощовою осінню зникала щодня. Переселившись ближче до села, вночі ховалися в щілині стовбура старого дуба, наносивши в його середину сухого опалого листа. Вдень, знову поверталися до шляху, який пролягав через село.

Якось в один із похмурів днів, Мурчик із Сірком помітили, як із полів і лісу на обійстя селян почали забігати миші. Великі та малі, вони поспішали заховатися в їхніх будинках, погребях, хлівах. А заховавшись, знищували все, що нажили люди за літо та осінь. Тоді почули як їхні колишні господарі з односельцями згадали про них, почали шкодувати, що прогнали зі своїх обійсть, а згодом і забули.

– Прийшов і наш час, Сірко. Наша з тобою мрія нарешті може здійснитися, – мовив Мурчик.

Вони не стали очікувати поки їх почнуть розшукати, перепрошувати, прохати захистити від гризунів. Вже наступного дня, нагадавши про себе своїми голосами, спочатку побігли на обійстя де колись мешкав Мурчик, а потім Сірко.

До пізнього вечора з
допомогою селян, вигнали мишей із села.
Було дуже важко, але результат витрачених

сил і виконаної роботи не забарився. Вся громада
зібралася близько ночі у центрі села, аби прохати
Мурчика та Сірка залишитися й жити з ними.

– Що ж, – погодилися вони, – ми згодні. Адже, якби не
дружба, що поєднала нас, хто знає, чи були би разом,
допомогли би вам і...

– І ми хочемо бути вам друзями. Адже ви хоч і звірі,
а ми – люди, головним її стимулом є взаємодопомога.
А ще – чесність, відданість, надія, що тебе
ніколи не забудуть.

ОЛЕГ ПОГИНАЙКО 13.06.2013 15:33

ЯК ТРОЄ КОШЕНЯТ ДО БАБУСИ ВГОСТІ ХОДИЛИ

Було собі троє кошенят – старшеньке, середульше й наймен-
шеньке. Звали їх Няв, Мурр і Шшшш.
От якось сусідська бабуся, що жила в будиночку по той бік
вулиці, покликкала їх до себе на обід.
Сонечко щедро світило.

Кошенята грілися на ганку, чекали, коли вже можна буде
йти до бабусі.

Няв – найстаршеньке кошеня – і каже:
– Вулицю переходити будемо поодиноці. Бо там
автомашин багато. Спершу піду я!

Визирнув Няв з-під воріт...
Глянув – та чимдуж назад: – Н-няв! На вулиці с
покійно, але біля бабусиних воріт – отакенний
злий собака! Побіг тоді Мурр
– чи правду каже Няв?

Обережненько визирнув – та й собі тікати!
– Няв, мені здається, там ще отакенніший злий собака!

А найменшеньке кошенья Шшш носика з-під воріт висунуло
– Ш-ш-ш! А я найбільше від усіх боюсь Я такого великого
злого собаки ще ніколи-ніколи не бачило!

Зі страху воно аж залякло, очі заплющило і не поворухнеться.
Так під ворітьми й залишилось. А сонечко припікає. Бабуся
чекає...

– Може, ще раз подивимось? – нявкнуло з-за воріт старшеньке
кошенья.

– Може...- несміливо муркнуло середульше.

– Тільки недовго! – тихенько погодилося Шшш.

Розплющило найменше кошенья очі і на протилежний бік
глянуло...

Глянуло та як занявчить:

– Здається, цей собака – мальований.

Средульше кошенья одразу вигулькнуло з-за воріт:

– Мальований і не страшний!

А найбільше кошенья нявкнуло:

– Таж воно зовсім щеня!

І кошеньята сміливо втрюх перебігли вулицю.
На бабусиному подвір'ї вони побачили крихітне
цуценятко, що бігло їм назустріч і привітно
махало хвостиком.

А на ганку сиділа бабуся. І біля неї лежало кільце ковбаси.

І бабуся одразу запросила кошеньят та цуцика
до обіду.

ЮРІЙ ЯРМИШ 28.08.2015 20:55

© Видавництво « Andor »
Рік видання 2020

— ❄️ ❄️ ❄️ —

BETTER

THAN MOUNTAINS

★ are only ★

MOUNTAINS

— in —

WINTER

